

[Lysholt Hansen.]

jeg tinget skal kende, for den fortæller noget om, hvordan forfølgelse kan komme på grund af meninger, eller i hvert fald hvordan besættelse af stillinger kan afgøres af meninger. (*Afbrydelse af Erhard Jakobsen*). Ikke altid, hr. Erhard Jakobsen. Jeg fortæller bare, hvad der skete, og jeg håber, hr. Erhard Jakobsen kan få tid til at sidde og høre roligt efter — det er svært at styre sindet. Jeg kom kørende på min cykel ud til denne gårdejer, som var formand for skolekommissionen, kørte op ad alleen til hans gård, og jeg så godt, han stod inde bag vinduesruderne. Jeg bankede på, og der blev lukket op af sognerådsformanden, som også var formand for skolekommissionen. Han sagde ikke goddag, han kiggede på mig, og så sagde han: Hvordan har De det med Deres gud? Jeg følte en rislen ned ad ryggen, og så sagde jeg: Han har ikke generet mig indtil dette øjeblik. Han svarede: Vel svaret, unge mand, kom indenfor. Da han så, at jeg havde været idrætsleder i KFUM, så var den i orden; det var nok årsagen til, at jeg fik embedet. Jeg vil føje til, at jeg var altså grundtvigianer, og det var ret så ubehageligt, og derefter kom følgerne for mig.

Man skal ikke tro, at den tid ligger så forfærdelig langt tilbage, hvor der kunne drives hetz, og derfor vil jeg gerne sige, at det begreb, som hr. Baunsbak-Jensen lancerede om skolesyn, er noget uhyre subjektivt og noget meget, meget farligt. Det er ikke muligt hverken for en kommune, for en skole eller for en skoleklasse at definere: hvad er denne kreds' skolesyn? Jeg advarer mod noget sådant, og jeg spørger ministeren — denne debat har været ramme alvor for mig, og derfor spørger jeg ministeren så stærkt, jeg kan — hvorfor gjorde ministeren ikke det, hvis det virkelig har ligget hende så meget på hjerte, som hun gav udtryk for fra starten, at hun omgående reagerede, som man som minister plejer at reagere i sådanne situationer, ved at sammenkalde de kredse, der arbejder med disse problemer, som er i gang med den indoktrinering, ministeren gør til et stort problem? Hvorfor sendte ministeren ikke cirkulærer og skrivelser ud, men lod sig dirigere af en embedsmand i et interview i et blad, som

vi ikke alle sammen behøver at abonnere på, Berlingereren? Det er dog ikke pligt endnu.

Jeg føler, der virkelig er øvet vold fra embedsmandens og fra ministerens side mod en gruppe medborgere, som ikke har lette vilkår i dag.

Nu sagde hr. Baunsbak-Jensen, at hans argumentation hvilede på deltagelse i møder. Jeg har, siden dette kom frem, deltaget i mangt et møde, og jeg kan sige, at det sidste, jeg har fået at vide, det fik jeg at vide forleden aften ved et møde med 150 lærere. De sagde: vi føler os så usikre i dag, at vi må stramme båndene til skade for de svage i klassen. De børn, som er bogligt mindre velegnede, de rammes i denne tid af det, som hr. Baunsbak-Jensen nu har lanceret, fordi lærerne føler, de er nødt til at stramme båndene. Det rammer altid de svageste i skolen, og det er synd. Det skulle direktøren have tænkt på, inden han udtalte sig.

Gede (FP):

Jeg vil gerne takke hr. Poul Dam for den udmærkede forelæsning om menneskets lod og demokratiets væsen, som han holdt her. For det er jo rigtigt, som hr. Poul Dam sagde det, at det kræver en rent umenneskelig tålmodighed og tolerance at være menneske og at være medlem af dette ting. Det er også rigtigt, at udviklingen i nogle årtier er gået så hurtigt, at de færreste kan følge med. De gamle værdinormer vakler, og der ledes med større eller mindre desperation efter nye. En sådan situation er jo en virkelig god grobund for allehånde selvbestaltede missionærer.

Hr. Poul Dam advarede ikke uden grund imod den tendens, man visse steder kan se, den tendens til med bind for øjnene at søge tilbage til fortidige værdinormer, og så tilbød han sig selv som leder af ekspeditionen, ekspeditionen ind i det ukendte land for at søge nye værdier. Han tilbød altså sig selv som missionær. I den anledning vil jeg gerne gøre gengæld og advare imod missionærerne, som jo meget ofte fører både sig selv og de indfødte ud i uføret. Det er nu en gang sådan, at en god feltherre skal sørge for, at avantgarden ikke kommer så langt frem, at den taber forbindelsen til bagtroppen og trosset.